

LIBRIS

We know
books

DHONIELLE CLAYTON
TIFFANY D. JACKSON
NIC STONE
ANGIE THOMAS
ASHLEY WOODFOLK
NICOLA YOON

BLACKOUT

ȘASE POVEȘTI DE DRAGOSTE

Traducere din limba engleză de
Ondine-Cristina Dascălița și Beatrice Feleagă

young art

CUPRINS

Tiffany D. Jackson. <i>O plimbare lungă – Actul I</i>	7
Nic Stone. <i>Jos masca</i>	23
Tiffany D. Jackson. <i>O plimbare lungă – Actul II</i>	64
Ashley Woodfolk. <i>Făcute să se potrivească</i>	72
Tiffany D. Jackson. <i>O plimbare lungă – Actul III</i>	121
Dhonielle Clayton. <i>Toate marile povești de dragoste... și praful</i>	141
Tiffany D. Jackson. <i>O plimbare lungă – Actul IV</i>	181
Angie Thomas. <i>Fără somn până în Brooklyn</i>	191
Tiffany D. Jackson. <i>O plimbare lungă – Actul V</i>	231
Nicola Yoon. <i>Seymour și Grace</i>	241
<i>Mulțumiri</i>	277

O PLIMBARE LUNGĂ

*Actul I***Tiffany D. Jackson***Harlem, ora 17:12*

E o zi în care te poate lovi damblaua. O zi în care se întâmplă chestii rele. În care, aflat într-un oraș plin de milioane de oameni și cu nervii întinși la maximum, ajungi să faci lucruri prostești. Într-o zi ca asta, n-aș ieși nici moartă din casă. M-aș baricada în camera mea, cu aerul condiționat pornit, cu un ice tea și un sandvici cu piept de curcan pe pâine integrală, și m-aș uita la filme. Așa că, atunci când ușa vagonului se deschide, aruncându-mi în față un val de aer înăbușitor de pe peronul încins, încep să am îndoieli legate de noul job.

Când ies din stație, fațada Teatrului Apollo din Harlem strălucește în soarele nemilos și mă surprinde să văd atât de mulți oameni pe stradă. Dacă ăsta ar fi plătoul meu de filmare, aș opri totul pe ziua de azi sau, cel puțin, aș muta filmările pe timp de noapte.

Asfaltul îmi topește talpa adidașilor în timp ce alerg pe 125th Street, fiindcă întârzierile metroului m-au făcut

IRDIS să pierd vreo zece minute. Autoritatea Metropolitană de Transport nu dă doi bani pe punctualitate, nici măcar pe caniculă. Iar acum sunt în întârziere. Mă rog, o să ajung la timp, dar e ca și cum aș întârzia! Tata spune mereu că *dacă ajungi mai devreme, ai ajuns la timp, iar dacă ajungi la timp, ai întârziat*. De-aia la școală, în pauze, nu stăteam niciodată la taclale pe hol, eram mereu prima în banca mea, cu mult înainte să sune clopoțelul a doua oară. Cred că de-aia le și plăcea profesorilor de mine. Le arătam că îi respect. Chiar și pe domnul Bishop, și nimeni nu ura orele de sport mai mult decât mine.

Rochia mi-e udă learcă atunci când urc cu liftul la etajul patru. Nu cred să fi transpirat în toată viața mea atât de mult. Dar mi-au spus că actele trebuie să fie aduse înaintea instructajului de luni.

Da, un instructaj de orientare profesională în cadrul departamentului de resurse umane. Pentru un job pe bune. Fata voastră e noua asistentă de birou de la sediul corporativ al Teatrului Apollo. Consilierul vocațional de la școală mi-a vândut pontul. Să lucrez pentru cel mai tare teatru afro-american din New York, renumit pentru lansarea unor legende ale muzicii precum Michael Jackson, Mariah Carey și Stevie Wonder, va însemna să cunosc din culise toate bârfele și toată flecăreala grupurilor de elită. Un bun antrenament pentru momentul în care am să ajung o mare regizoare.

Salariul: 3.500 de dolari pentru șase săptămâni.

Ce-i drept, e tocmai în Harlem, un drum care, dinspre Brooklyn, presupune nu mai puțin de o oră, plus o schimbare a liniei de metrou. Dar mă ține departe de cartierul Bed-Stuy toată vara.

Nu mai vreau să-mi petrec timpul pe acolo. Nu de când... s-a întâmplat. De când „noi“ a devenit un „el“ și o „ea“, iar apoi un „eu“.

În e-mailul de acceptare scria că trebuie să ajung la cinci și un sfert și, din moment ce asta are să fie prima dată când mă văd colegii, am pus pe mine o rochiță nouă, în galben și albastru, cumpărată din banii primiți pentru absolvire. Și știi ce? Am să-mi schimb toată garderoba înainte de începerea școlii, astfel ca totul să fie pe măsura noii mele vieți, lăsând-o pe cealaltă în urmă. Mă gândesc chiar să mă prezint ca Tam în loc de Tammi. *Cine ar ști adevărul?* Doar nu vine nimeni cu mine la Universitatea Clark Atlanta. O să fiu acolo... singură.

Lucrurile nu trebuiau să fie așa, îmi zic în timp ce mă apropiu de recepție. „Noi“ aveam cu totul alte planuri. Ne făcuserăm promisiuni. Dar nu mai există „noi“ și e timpul să învăț cum să-mi trăiesc viața fără el.

— Hei, scumpete, îmi zâmbește femeia afro-americană mai în vârstă, pe a cărei frunte s-au adunat broboane de transpirație. Cum îți pot fi de folos?

Îmi îndrept spatele și-mi alung gândurile.

— Bună, numele meu e Tam Wright. Sunt noul intern, am venit să-mi depun actele.

— Ai nimerit bine. Lasă-mă doar să verific dacă Maureen e aici ca să le semneze. Pfu, zăpușeală mare, nu?

Încăperea lipsită de geamuri e înăbușitoare. Văd bărbați și femei la birourile lor în haine umede de transpirație.

— Aăă, cam da.

— Înțeleg că temperaturile au ajuns la prânz la aproape 40 de grade și n-au mai coborât deloc, zice ea în timp ce se întoarce să ia un dosar de pe birou.

Îmi răsucesc codițele împletite într-un coc și îmi fac vânt, încercând să-mi răcoresc fața.

— E întotdeauna așa de cald aici? întreb eu, încercând să nu intru în panică, deși mă gândesc deja la cât de puține rochii și tricouri dispun ca să arăt marfă când vin aici și care să-mi ajungă toată vara.

Trebuie să arăt perfect. E absolut necesar ca totul să fie perfect.

Femeia îmi aruncă un zâmbet plin de compasiune.

— Îmi pare rău, scumpo, dar aerul condiționat ne-a făcut figuri toată ziua. Cred că...

— Pfiuuu! Fir-ar să fie. Scuze c-am întârziat.

Vocea din spate mă face să tresar și să încremenesc, mi se face pielea de găină, deși e cald ca într-un cuptor. Închid ochii și mă rog.

Te rog să nu fie el. Te rog, Doamne. Te rog. Oricine, dar nu el.

— Hei, scumpete. Cum îți pot fi de folos? întrebă femeia.

Pașii lui grei sună ca pașii ucigașului care se apropie de victimă. Întotdeauna a purtat adidași care ori îi erau prea mari, ori refuza să le lege șireturile, așa că la fiecare pas tălpile lovesc pardoseala cu un pocnet.

— Hei! Cum merge? Sunt Kareem...

Glasul lui se stinge, apoi strigă:

— Tammi?

Fir-ar.

Deschid în sfârșit ochii și mă întorc pe călcâie spre el. Pielea aia cafenie. Ochii ăia atât de frumoși. Nu e ca și cum nu l-aș mai fi văzut. Suntem vecini și am mers la același liceu, la Stacey Abrams Preparatory, din Upper

West Side. Dar n-am mai stat niciodată atât de aproape de el în ultimele patru luni – suficient de aproape ca să-i simt mirosul – și mi-aș fi dorit să nu miroasă atât de-al naibii de bine.

— Ce faci aici? îmi scapă întrebarea pe un ton foarte agresiv, dar pe bună dreptate.

Dă ochii peste cap, întorcându-se spre doamna de la recepție, ca și cum eu aș fi o fantomă.

— Îmi cer scuze. Am venit să depun niște acte pentru instructajul de orientare profesională.

Orientare profesională? Nu, nu și iarăși nu... nu putem lucra în același loc. În niciun caz!

— Stați așa, amândoi sunteți aici ca să vă depuneți actele? întrebă ea.

— Nu, răspundem noi într-un glas, holbându-ne unul la altul. Adică da, răspundem din nou într-un glas.

Năucită de-a dreptul, fac un pas ca să măresc spațiul dintre noi și îmi dreg vocea.

— Ce vreau să spun este că *eu* sunt într-adevăr aici pentru acte. Nu știu însă ce caută *el* aici!

— N-o să-ți vină să crezi, dar sunt aici din același motiv, rânjește el.

Ochii ei se plimbă între noi doi, apoi deschide rapid dosarul din mână și verifică hârtiile. Se întoarce la ecranul calculatorului și citește ceva cu mare atenție în timp ce eu arunc pe furis o privire spre el. Poartă blugii lui preferați (chiar și pe căldura asta), un tricou polo negru și o pereche nouă de adidași Jordan. Probabil unii pe care l-a convins *ea* să-i cumpere. Mi-e cumva dor de converșii lui roșii scâlciați și de colecția de tricouri cu supereroi.

Oprește-te, Tammi! Nu are de ce să-ți fie dor de nătângul ăsta!

— Ăăă, un moment, spune recepționera cu voce nesigură. Stați, vă rog, jos. Mă duc s-o caut pe Maureen.

Kareem și cu mine schimbăm priviri neîncredătoare în timp ce ne îndreptăm spre sala de așteptare. Să sperăm că Maureen are să-și facă apariția cât de curând să mă ia cu ea... și să-l lase pe ăsta aici.

Mă așez de-o parte a ușii de la intrare, în vreme ce Kareem se așază de cealaltă parte, fâțându-se întruna.

Haide, fii drăguță, Tammi.

Mă uit repede în ecranul telefonului, să mă asigur că toată căldura asta nu mi-a topit gelul din păr. Nu-mi doresc să fie iubitul meu, dar nici nu-mi doresc să vadă că arăt nașpa.

— Uau! îl aud pe Kareem că se minunează de unul singur, privind în sus spre ceva, iar eu îi urmez privirea.

— Uau! exclam și eu.

Peretele din sala de așteptare e plin de postere de la vechile concerte organizate la Apollo. James Brown, Ray Charles, Ella Fitzgerald, Billie Holiday – artiști cu a căror muzică au crescut bunicii mei. Nici că observasem posterele înainte și acum îmi dau seama – mă găsesc în același loc prin care au trecut aceste legende. Căldura unui asemenea gând aproape că mă face să uit de tembelul din celălalt colț al încăperii. Așa o să mă simt când o să ajung în studiourile de televiziune și pe platourile de filmare?

Kareem continuă să se fâțâie, scormonind prin toate buzunarele. Face așa când e neliniștit sau e în întârziere, ceea ce i se întâmplă mai tot timpul. Nu ar fi ajuns

niciodată la școală dacă nu i-aș fi setat eu nu știu câte alarme pe telefon. Mă întreb dacă le-a păstrat.

Kareem se pocnește peste frunte și îl văd că șoptește o înjurătură. Probabil că a uitat ceva...

Oprește-te! Nu te mai gâندی la el. Nici el nu se gândește la tine.

Dar ce naiba caută aici? Domnul Taylor, consilierul nostru vocațional, a fost cel care mi-a spus de locul ăsta, dar mi-a spus și că e un singur post vacant, pentru un singur student interesat de media și divertisment. Kareem zicea că vrea să-și continue studiile pe contabilitate – ce plictisitor! – ca să-nvețe cum să-și „numere teancurile de bani“. Vai, deci despre asta e vorba! Banii; vrea să pună mâna pe cei 3.500 de dolari.

Ei, nasol pentru el, eu am ajuns prima. Ba chiar mi-am trimis și pelicula (toată filmată și editată cu propriul telefon) pe lângă formularul de înscriere. Postul ăsta e al meu!

Plus că... am nevoie de el. E un pas înainte în drumul meu spre a deveni o stea pe Hollywood Walk of Fame. Mama și tata tot nu sunt complet de acord cu planul meu. Kareem era singurul care mă susținea. Acum... probabil nu mai dă doi bani. Așa că n-am de gând să-l las să-mi fure jobul. N-are decât să înghită gălușca și să ia metroul înapoi spre Brooklyn.

Îmi scot telefonul, încercând să găsesc ceva la care să mă concentrez, ca să nu mai arunc priviri furișe spre el. Nu s-a schimbat prea tare. E la fel de-al naibii de înalt. Cu brațe și picioare lungi, cu ochii ăia frumoși și buzele pline. Pare puțin mai cafeniu. O fi fost la plajă... cu ea. Gândul îmi face rău. Îi și văd în drum spre plaja din

Far Rockaway, ea într-un bikini minuscul, el cu pieptul dezgolit...

— Hei, ai cumva un încărcător?

Am nevoie de ceva timp ca să conștientizez că vorbește cu mine.

— Ce? bolborosesc eu.

— Un încărcător, silabisește el, ca și cum n-aș ști limba. Am uitat să-mi încarc telefonul, iar acum am ajuns la, gen, cinci la sută.

Clipesc, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Asta... asta-i tot ce ți-ai găsit să-mi spui?

— Cum adică? se încruntă el.

Ca de obicei, e absolut pe dinafară.

— N-ai mai vorbit cu mine de luni de zile, iar primele cuvinte care îți ies pe gură sunt ca să-mi ceri ceva.

Pe moment e doar uimit. Dar apoi își mijește ochii și se lasă înapoi în scaun cu un țâțâit.

— Las-o baltă, se răstește el la mine, încrucișându-și brațele. Nici măcar nu știu de ce am deschis gura. Te gândești numai la tine.

— N-am înțeles, ce vrei să spui?

— Nimic, mormăie el.

Îmi ridic ochii spre recepționera care s-a întors la locul ei și privește într-o parte, prefăcându-se că nu ascultă. Nu i-ar mai muri tot timpul telefonul dacă n-ar mai face pe DJ-ul cu difuzorul ăla. Chiar și dacă aș avea un încărcător, tot nu i l-aș da. Nici măcar dacă ar fi ultimul băiat de pe planetă. O să rămân al naibii de ostilă până la final.

Țâțâie iarăși printre dinți, alunecând și mai mult din scaun.

— Frate, te porți de parcă ți-aș fi cerut douăzeci de parai. Chitră ce ești.

— Băi, ai terminat? Ori ai de gând să dai din gura aia spurcată la nesfârșit?

Kareem își mijește ochii, gata să atace.

— Hei, bună!

Amândoi sărim în picioare la auzul vocii melodioase a unei femei care dă roată biroului de recepție, venind spre noi.

— Salut! Sunt Maureen. Tu trebuie să fii Tammi Wright. Iar tu, Kareem Murphy, nu-i așa?

— Așa-i, răspundem noi într-un glas și mă urăsc pentru că îmi place felul în care sună vocile noastre împreună.

Scoate-ți asta din cap, fato! Nu există niciun „noi“.
S-a dus. Pe veci.

Dă mâna cu fiecare dintre noi, apoi oftează.

— Ei bine, nu-mi place s-o spun, dar mi-ar fi făcut plăcere să ne cunoaștem în alte condiții.

— Cum adică? întrebăm amândoi, iar eu îmi înăbuș un icnet.

— E extrem de stânjenitor. S-a produs o mică greșală birocratică. Se pare că vi s-a trimis amândurora o scrisoare de acceptare pentru stagiul. Din nefericire, însă, nu avem buget decât pentru un singur om.

Stomacul mi se strânge, maxilarele mi se încleștează.

Kareem își încrucișează brațele, între sprâncene îi apare un V adânc.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă, spune ea vizibil încurcată, că doar unul dintre voi a primit postul.

Kareem și cu mine schimbăm o privire, dar apoi – *clie* – locul se întunecă.